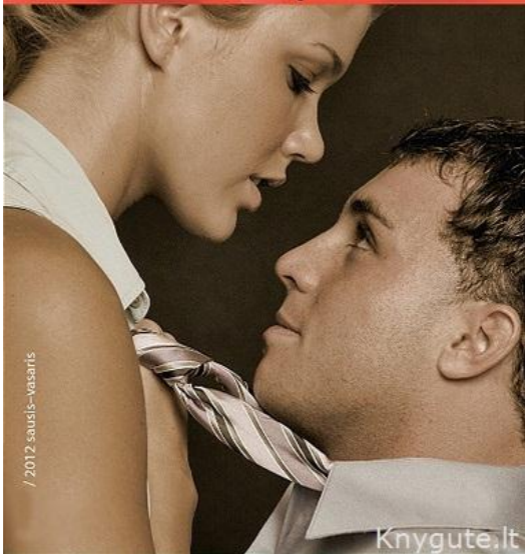

Svajonų
ROMANAI

Aistra

PAULA ROE

Paaukštinta... į žmonas

/ 2012 sausis-vasaris

Knygute.lt

Paula Roe

PAAUKŠTINTA... Į ŽMONAS

Romanas

Versta iš Paula Roe, Promoted to Wife? 2011
© Paula Roe, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. L.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė, vertimas iš anglų kalbos,
2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

- Ką tu padarei?

Emilė Reynolds patraukė telefono ragelį nuo ausies ir susiraukė, paskui vėl prispaudė jį prie smakro.

- Pabučiavau savo šefą.

- Palauk. Sugrįžkime atgal, - pareikalavo vyresnioji sesuo Eidžė. - Tu pabučiavai Zaką Preskotą.

- Aha.

- Tą Dievo vaikį, sukurtą tam, kad priverstų moteris graudentis iš džiaugsmo.

- Tą patį.

- Tu, mano mažoji sesutė, kuri nemėgsta staigmenų ir valdo vyrišką įmonę laikrodžio rodyklių tikslumu.

- Nereikia nuolat priminti, aš pati žinau, kad esu kvailiausia moteris pasaulyje.

Įsitaisiusi ant patogios dvivietės sofutės, užsimetusi chalata, o kojas sukryžjavusi ant kavos staliuko Emilė nesunkiai galėjo patikėti, kad praėjusi savaitė buvo tik per lakios jos vaizduotės vaisius. Bet ji tebejuto keistą šilumą.

- Ema, tu pati *laimingiausia* moteris pasaulyje! Ar buvo gera?

- Gal tu nesiklausei? Jis mano šefas. Galų gale buvau užmezgusi tvirtus ir gerbtinus darbo santykius, bet ėmiau ir iškrėčiau kvailystę. Kalbu apie *déjà vu*.

- Ką reiškia *buvau užmezgusi*? - Emilė išgirdo keistą garsą - sesuo užtrenkė duris. - Prašyčiau išsamiau.

Ji suaimanavo ir nutraukė rankšluostį, apvyntą ant ką tik ištrinktų plaukų.

- Praėjusią savaitę atostogavau. Jis man pakambino ketvirtadienio naktį iš biuro, girtut girtutėlis. Parvežiau jį namo, palydėjau iki paradinių durų, netikėtai suklopome... ir šis tas nutiko.

- Ak, kaip banalu - *suklopom ir pasibučiom*.

Emilė susiraukė ir įsižiūrėjo į savo veidą tamsiame televizoriaus ekrane. Zakas buvo girtas, bet tai nepateisina jos elgesio: ji slapčia geidė nepasiekiamo vaikiną, o pastarieji metai pavertė ją dar didesne kvaile.

- Visai nejuokinga. Supanikavau, užsidariau namuose ir praleidau visą savaitgalį mąstydamą.

- Tai pavojinga. Ir?..

- Ir padėjau tašką. Šįryt. Elektroniniu paštu.

- Ak, Ema! Pamiršai girtą bučinį? Kodėl?

- Žinai kodėl? - Ji persibraukė drėgnus plaukus ir jų galiukus apsuko aplink pirštus. - Negalėsiu išgyventi dar vieno nepagrįsto kaltinimo.

- Bet Zakas visai ne toks, tas bukagalvis melavo!

Emilė atsiduso, pyktis it kietas gniužulas nusirito į papilvę. Manė, kad didžiųjų įmonių pasaulyje ko nors pasiekti padeda talentas ir atsidavimas, o ne šviesūs plaukai ir ne trumpi sijonai. Ji visada rengėsi kaip profesionalė, visada sunkiai dirbo net ir laikinuose darbuose, tikėjosi, kad vieną dieną darbdavys ją pastebės ir įvertins.

Prieš ketverius metus įvertino, bet tik ne taip, kaip tikėjosi. Laikiną vietą vienoje pirmaujančių Perto buhalterijos įmonių galėjo gauti pasinaudojusi ryšiais, - tai sužinojo po šešių mėnesių per Kalėdų vakarėlį biure. Pirmąkart apsivilko mini sijonėlį ir dailią palaidinę, ir balkone ją grabaliojo generalinis direktorius.

Emilė krūptelėjo. Jai buvo dvidešimt dveji,

jautėsi pažeminta ir tokia vieniša. Neturėjo nei šeimos, nei namų, nieko, – kol numirė kažkoks dėdė, kurio ji niekada nepažinojo, ir paliko jai butą Auksinėje pakrantėje. Todėl Emilė iškeleliavo tiesiai į Kvinslandą ir pradėjo viską iš naujo su dar nesugijusiomis žaizdomis ir naujutėlaičiu kietakaktės požiūriu. Plaukus susiškavo atgal, užsidėjo akinius, įlindo į vienspalvį verslo kostiumėlį ir apsiavė patogius batus, kad atrodytų kaip rimta profesionalė. Jos pas-tangos atsipirko, nes prieš dvejus metus ji ta-po Zako Preskoto asmenine padėjėja.

– Gal viskas ne taip blogai, kaip manai, – pa-sakė Eidžė.

– Ne, viskas daug blogiau. – Emilė atsiduso. – Visi reikalai su vyrais baigti.

Sesuo užspringo gėrimu.

– Vadinasi, po kelių kvailų, nepagrįstų kalti-nimų baimės ir nevykėlio buvusio vyro tu tapai homoseksuali?

– Ne. – Emilė sukikeno. – Norėjau pasakyti, kad daugiau neįsitrauksiu į jausmų žaidimus, nesumesiu su jais skudurų ir nebesvaigsiu.

– Ak! Tu pagaliau įveikei tamsos periodą?

Emilė nusikvatojo.

– Na, per jį bent jau galima mylėtis be įsipa-

reigojimų.

- Bet juk taip darau aš. Tu esi angelas. Ne-
paprastai organizuota gera mergaitė, valdoma
stipraus moralės kompasu ir ieškanti Pono Tei-
singulio.

- Taip, bet pažiūrėk, prie ko visa tai mane
privedė. - Emilė pasuko galvą siauro korido-
riaus pusėn. - kažkas atėjo.

- Prakeikimas. Sakiau tam striptizo šokėjui,
kad būtų po septynių.

- Labai juokinga. Klausyk, pasimatysime šį-
vakar. Pusę devynių *Jupiteryje*, gerai?

- Aha. Tikiuosi išgirsti daugiau smulkmenų.
Laimingo dvidešimt šeštojo gimtadienio, Ema.

Gimtadienis. Emilė išjungė telefoną ir susi-
raukė, nes beldimas į stiklines duris vis stiprė-
jo.

- Gerai, ateinu!

Tikriausiai senas piktas paštininkas ir vėl
skūsis, kad ji neturi pašto dėžutės. Skubėdama
nuo knygų lentynos pagriebė gumutę, susirišo
plaukus. Bėda ne tik dėl vyrų, bėda ir ji pati.
Dvejus metus organizavusi kiekvieną Zako
Preskoto gyvenimo smulkmeną, dirbusi dvyli-
ka valandų per dieną ir taupiusi kiekvieną do-
lerį, Emilė pagaliau turėjo tiek, kad galėjo

pradėti savo verslą. Laisva savaitė turėjo būti užuomina apie išėjimą iš darbo ir palengvinimas Zakui. Bet ji virto asmenine patarnautoja.

Bum, bum, bum.

- Po velniais, Džordžai. - Ji truktelėjo durų rankeną. - Ar gali liautis... Ak.

- Kas čia, po galais? - prie jos slenksčio stovėjo Zakas Preskotas, įniršęs kaip šuo, kumštyje spaudė suglamžytą popieriaus lapą.

Emilė atsargiai žengtelėjo atatupsta. Zakas - ne rėksnys. Vieną vienintelį kartą ji girdėjo, kaip jis prarado savitvardą - prieš kokius metus, kai telefonu kalbėjosi su tėvu.

- Prašymas išeiti iš darbo, - tyliai pasakė ji.

Žalių alyvuogių spalvos Zako akys susiaurėjo.

- Kodėl?

Kaip apibūdinti drugelių būrį? Spiečius? Kad ir koks tas žodis, jos pilve suplasnojo begalė drugelių. Zakas Preskotas vilkėjo glamžytomis tamsiai pilkomis kelnėmis, nepriekaištingai baltais ilgarankoviais marškiniais ir mėlynai žaliais sūkuriukais pagražintu šilko kaklaraiščiu, kurį ji pirko jam per praėjusias Kalėdas. Jo figūra įspūdinga, bet Emilės dėmesį patraukė veidas: gražus, griežtų bruožų, kuriuos pavel-

dėjo iš tamsaus mąslaus tėvo ir šviesiaplaukės žaliaakės švedės motinos. Elegantiški, aristokratiški bruožai ir įdegusi kruopščiai nuskusta oda išmušė iš vėžių, ir Emilė jautė, kaip jo spinduliuojamas seksualumas atsiliepia tvinkčiojimu jos kraujagyslėse.

Ji sumirksėjo.

– Nes aš išeinu.

– Tu negali išeiti. – Jis žengtelėjo į priekį, ir Emilėi neliko nieko kito, tik duoti jam kelią.

Platus kūnas įsiveržė į jos erdvę, jo buvimas – regis, didesnis už patį gyvenimą – susiurbė visą orą iš mažučio vieno kambario butuko. Atrodė pribloškiamai.

Emilė įkvėpė šiek tiek oro, ir savitas, gaivus, bet nuodėmingas jo aromatas suvirpino jos šnerves, apgaubė jusles, ir jos galva pradėjo sukstis nuo saldžių prisiminimų. Emilė mintyse suskaičiavo iki trijų ir švelniai uždarė duris.

Zakas stabtelėjo poilsio kambario viduryje: visiška priešingybė kukliam ir dailiai sutvarkytam jos turtui. Emilė sukryžiavo rankas, kai jis nužvelgė ją visą, įsistebeilydamas į jos veidą be makiažo ir drėgnus plaukus.

Aš beveik nuoga.

Ją pylė karštis, kai stipriau susiveržė aptrinto

chalato diržą aplink juosmenį. Gilus primerktų akių žvilgsnis susmigo į ją. Jis spoksojo taip, kad atrodė, jog permato visas jos paslaptis. Visai kitaip nei ketvirtadienio vakarą, kai atrodė neatsargus, gal net pažeidžiamas. Parklupdė ją greičiau nei Sautporto žudiko smūgių banga.

- Negali išeiti, - pakartojo jis, o gilios raukšlės tebevagojo nuostabų veidą.

Ji sumirksėjo.

- Kodėl ne?

- Na, pirmiausia, tave pavaduojanti... Amberė... užkniso.

- Ebonė. Ji atėjo iš Rinkodaros skyriaus ir padarė man malonę.

- Ji sujaukė duomenų formavimo sistemą.

- Suprantu. - Emilė atidžiai stebėjo, kaip Zakas masažuoja kaklą.

Dveji glaudaus bendradarbiavimo metai leido perprasti, kad nuostabią jo galvą kamuoja skausmai. Akimirką ji pajuto gailestį.

- Ir deda cukraus man į kavą.

Vargeli. Aš jį išpaikinau.

- Ir spėju... neprimena, kada laikas pavalgyti?

Zako žvilgsnis buvo rūstus, jis vis dar trynėsi

sprandą.

- O prakeikti jos kvėpalai man sukelia galvos skausmą. Nejuokinga. Šią savaitę viskas virto tikru košmaru. Man reikia, kad sugrįžtum.

O vargeli. Emilė tirpo kaip ledai vasarą, ji laikėsi tik sukaupusi visą valią. Ji norėjo atsi-dusti, bet tik tyliai nurijo seiles.

- Tau manęs reikia? - tyliai paklausė ji.

Zakas skubiai linktelėjo.

- Dėl kažkokios nesuvokiamos priežasties Viktoras Preskotas ketina paskelbti mane savo įpėdiniu.

- Tavo tėvas? Viceprezidentu?

- Aha.

Oho. Apstulbusi Emilė išsižiojo. Zakas nieka-da nekalbėjo apie savo praeitį nė apie šeimą: atrodė, kad Auksinėje pakrantėje jis išdygo suaugęs ir ėmė vadovauti milijono ar panašios vertės metinei apyvartai. Aišku, Emilė žinojo, kad jo tėvas yra griežtas milijardo dolerių pro-graminės įrangos įmonės generalinis direkto-rius, bet nieko daugiau. Zakas mokėjo jai ne už tai, kad liežuvautų su kitais darbuotojais.

- Štai dėl ko tu... - ji mandagiai nutilo, bet jis valdingu mostu išsklaidė jos dvejojimą.

- Prisigėriau biure. Taip. Nelabai gražiai pasi-

rodžiau valytojams.

Jos šefas darbe niekada negerdavo. Štai dėl ko jis paskambino jai, ištikimajai padėjėjai, kad parvežtų jį namo. *Puikumėlis*.

- Zakai. - Emilė atsiduso. - Praleidau dvejus metus, stengdamasi būti pačia geriausia asistente, kokią tau teko turėti. Derinau tavo darbą ir asmeninį gyvenimą, neaiškinau ir nesi-skundžiau. Raminau klientus ir organizavau paskutinės minutės susitikimus, verslo keliones ir pasimatymus. Dirbau viršvalandžius ir savaitgaliais daugiau kartų nei galėčiau suskaičiuoti...

- Net nepagalvojau, kad tu taip nekenti savo darbo, - įsiterpė jis.

- Visai ne! *Man patiko*. Tiesiog... tiesiog pats laikas keistis.

- O padėti man susitvarkyti su painiava ir su viceprezidento pareigomis - netinkamas pasikeitimas?

- Ne... taip. Aš tik... Aš išeinu, aišku?

Akimirką stojo tyla - nejauki ir beveik junta-ma, kol Zakas lėtai ištarė:

- Tai pasakyk man, kas nuviliojo mano padė-jėją, pačią geriausią, kokią tik kada nors turė-jau... - Jis kiek patylėjo. - ...kai man jos la-

biausiai reikia?

Ir vėl tas žodis. *Reikia*.

Užplūdo kvailos fantazijos: jose Emilė regėjo daugiau nei pavogtą bučinį. Na, ją visą glamorėjo neįtikėtinai raumeningos ilgapirštės rankos...

Ji sumirksėjo ir pasitaisė įsivaizduojamą plaukų sruogą, laukė, kol jis prisimins Tą Naktį. Bet laikrodis tikėjo, o jis tik spoksojo. Tai ją pribloškė.

Jis neprisimena.

Emilė pajuto kylantį karštį, lėtai užliejantį jos sprandą. Galiausiai – skruostus, du liepsnojančius jos kvailumo išdavikus. Kol jos viso savaitgalio mintys, kaip pakartoti nustatytas kompaktinis diskas, sukosi apie bučinį, Zakas nesugaišo nė sekundės, jį prisimindamas.

Na, kažin, ko tu tikiesi, kai jam ant lėkštutės buvo patiektos technologijų viceprezidento pareigos?

- Ką nors pasakysi? - dabar prabilo jis ir sukryžiavo rankas.

Emilė atsiduso.

- Galiu išmokyti kitą žmogų.

- Aš nenoriu nieko kito....